

Primirea păcătosului

„Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțați-l în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim.“ (Luca 15, 22-23)

Vom vorbi astăzi despre primirea păcătosului, iar potrivit textului nostru aceasta este o temă care aduce bucurie, căci în Cuvântul lui Dumnezeu este caracterizată ca fiind o sărbătoare de bucurie cu muzică și jocuri. Vorbim deseori despre căința de păcat, care însoțește mântuirea, și nu putem vorbi suficient de mult despre ea. Pe de altă parte, să nu trecem cu vederea bucuria sfântă și deosebită care însoțește întoarcerea unui om la Dumnezeu. Este o părere greșită, mult răspândită, că un om trebuie să parcurgă mai întâi o perioadă de timp de frică spirituală, ca apoi să poată găsi pacea cu Dumnezeu. În această pildă, tatăl s-a decis să scurteze acest timp. L-a întrerupt pe fiul său în timp ce acesta se mărturisea. Înainte de a rosti rugămintea, să fie făcut ca unul din argații tatălui, întristarea lui s-a transformat în bucurie. Tatăl a căzut pe gâtul lui și prin îmbrățișarea și sărutarea lui i-a adus pace.

Nu este după gândurile lui Dumnezeu ca un păcătos să se gândească mult timp la păcatele sale. Dumnezeu ia parte la bucuria păcătosului. Este voia lui Dumnezeu ca păcătosul să creadă imediat în Isus, să găsească iertarea deplină și să aibă imediat parte de liniște.

Dacă cineva dintre voi a venit la Isus fără să aibă parte de un timp tulburat de frică, pe acela îl rog să nu creadă că întoarcerea lui la Dumnezeu nu este sigură. Ea este tocmai de aceea sigură, deoarece poartă semnele Evangheliei și nu ale Legii. Întristarea lui Petru, care în câteva zile a fost transformată în bucurie, este mult mai bună decât groaza lui Iuda, care s-a încheiat cu sinucidere. Întoarcerile la Dumnezeu, despre care se relatează în Scriptură, au avut loc de cele mai multe ori repede. Cuvântul de la Rusalii a străpuns inimile lor și în aceeași zi au fost botezați și adăugați Adunării, deoarece ei au găsit pace cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Pavel, convins de păcatul lui, a fost aruncat la pământ și a venit imediat la credință.

După ce v-am prezentat că păcătosul pocăit ajunge, potrivit voii lui Dumnezeu, foarte repede la bucurie, vreau acum să vă descriu bucuria de care are parte păcătosul prin iertarea păcatelor sale. Această bucurie este întreită: mai întâi, bucuria lui Dumnezeu cu privire la păcătos, în al doilea rând, bucuria păcătosului pe care o are în Dumnezeu și, în al treilea rând, bucuria slujitorilor, care de asemenea s-au bucurat, căci tatăl a spus: „Să mâncăm și să ne veselim!“

Așa cum la regăsirea oii pierdute păstorul i-a invitat pe prietenii și vecinii săi să se bucure și așa cum la regăsirea drahmei pierdute femeia le-a chemat pe vecinele și prietenele ei să se bucure cu ea, tot așa și în acest caz, și alții trebuiau să fie părtași la bucuria pe care au avut-o tatăl iubitor și fiul reîntors acasă.

Bucuria lui Dumnezeu

Este totdeauna greu să vorbești într-un mod corespunzător despre Dumnezeu, dacă trebuie să vorbim despre afecțiunile Sale. De aceea mă rog în mod deosebit pentru călăuzirea Duhului Sfânt, dacă trebuie să spun ceva despre acestea. Am fost învățați că Dumnezeu este sublim în ceea ce privește afecțiunea – fie pentru griji, fie pentru bucurie. Așa de exemplu a ajuns să se vadă ca ceva de la sine înțeles faptul că Dumnezeu nu poate să sufere. Este aceasta așa de sigur? Nu poate El să facă ceva sau să suporte ceva, așa cum vrea El? Ce înseamnă afirmația Sfintei Scripturi care spune că păcatul omenirii dinainte de potop a făcut pe Dumnezeu să-I pară rău că a făcut pe om? „...și S-a mâhnit în inima Lui.“ Sau este lipsit de importanță când se spune: „Timp de aproape patruzeci de ani le-a suferit purtarea în pustie“?

Ne este interzis să întristăm Duhul Sfânt. Nu stă scris că Dumnezeu a fost întristat de oamenii păcătoși? Deci Dumnezeu poate fi întristat, iar aceste locuri din Scriptură nu pot fi fără importanță. Mă bucur că pot adora un Dumnezeu viu, care Se întristează și care Se bucură. Ce imagine îngrozitoare ar fi aceea, dacă noi ar trebui să acceptăm că Dumnezeu stă în cer fără să aibă grijă de noi, deoarece nu poate așa ceva sau nici măcar nu se interesează de noi. Dacă ne imaginăm pe

Dumnezeu ca neputând avea anumite afecțiuni, atunci, după părerea mea, această atitudine nu-L va onora pe Dumnezeu, ci, din contră, Îl va înjosi, căci atunci El ar fi asemenea dumnezeilor din lemn sau piatră, care nu pot arăta aceluia care îi adoră nici o afecțiune.

Nu, Dumnezeu nu este lipsit de afecțiune. El este Dumnezeul cel viu și tot ce este în legătură cu o viață curată, desăvârșită, sfântă, se găsește în El. Cu toate acestea trebuie să vorbim cu respect și cu o teamă sfântă despre El. Noi am fost creați după chipul lui Dumnezeu, și fără îndoială cel mai bun tablou al lui Dumnezeu a fost omul, atunci când el a ieșit din mâna Creatorului său; dar chiar în desăvârșirea sa, omul nu era decât o imagine foarte slabă a lui Dumnezeu. Acum, când omul a păcătuit, imaginea aceasta este total pătată și ștearsă. Ceea ce este mărginit nu poate reflecta pe Cel ce este nemărginit, iar trăsăturile de caracter sublimе, minunate ale lui Dumnezeu nu pot fi niciodată arătate creaturilor Sale; ele vor aparține pentru veșnicie numai lui Dumnezeu.

Dumnezeu este prezentat mereu ca Unul care Se bucură. Moise i-a explicat poporului păcătos Israel că Domnul Se va bucura de el, dacă se va întoarce și va asculta de vocea Domnului, așa cum El S-a bucurat de părinții lui. Într-un alt loc se spune că El Se bucură de lucrările Lui. De ce să ne îndoim de aceasta? Multe locuri din Scriptură vorbesc într-un mod impresionant despre bucuria lui Dumnezeu cu privire la poporul Său. Țefania spune cu mult accent: „Se va bucura de tine cu mare bucurie, ... și nu va mai putea de veselie pentru tine.“

Dumnezeul nostru este totdeauna bucuros; nu ni-L putem imagina altfel, decât bucuros. Și totuși găsim în Sfânta Scriptură că în anumite ocazii Dumnezeu arată o bucurie deosebită. Nu cred că este numai o pildă, ci o realitate adevărată faptul că Domnul Se bucură de un păcătos care se întoarce, care se căiește.

Fiecare ființă își manifestă bucuria în felul ei propriu. Tot așa este și la oameni. Când vechii romani voiau să serbeze un triumf, că un general victorios s-a întors cu prada de război din Africa, Grecia sau Asia, atunci își exprimau bucuria lor sălbatică potrivit înclinațiilor lor. Mulțimea de oameni din Roma se strângea în Coliseum să vadă cum nu numai animalele, ci și oamenii erau sacrificați. Printr-o plăcere distrugătoare își exprimau bucuria inimii lor barbare.

Să privim la omul avid de plăceri. A încheiat o afacere bună sau o întâlnire plină de bucurie l-a înviorat. Ce face el, ca să-și exprime bucuria? Își pleacă genunchii pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu sau cântă o cântare de laudă? Nu! El organizează un chef. Dacă tovarășii lui se îmbată cu vin, atunci bucuria lui devine vizibilă.

Oamenii senzuali își exprimă bucuria prin senzualitate. Dumnezeu, al cărui Nume este preaslăvit și a cărui Ființă este dragoste, își exprimă bucuria prin îndurare, bunătate și har. Bucuria tatălui este prezentată în pilda de față prin iertarea aducătoare de împăcare, în sărutul dragostei, în dăruirea celei mai bune haine, a inelului și încălțăminteii, și în sărbătoarea de bucurie care a umplut de veselie întreaga casă. Fiecare își exprimă bucuria potrivit naturii lui. Dragostea nemărginită își arată bucuria în lucrările iubirii.

Expresia bucuriei lui Dumnezeu și Darul Lui pe care ni L-a dat sunt incomparabile. Și totuși este o asemănare între felul cum Dumnezeu își exprimă bucuria și felul cum noi oamenii o facem. De aceea este important să observăm aceasta. Cum ne exprimăm noi în mod obișnuit bucuria? Deseori facem aceasta printr-o faptă de dragoste. Bucuria se exprimă și prin ospitalitate. În timpul Crăciunului sau la nuntă, oamenii își exprimă de obicei bucuria prin cadouri. Așa ne arată Tatăl în această pildă minunată mărinimia Sa deosebită și ne învață despre generozitatea Sa nemărginită față de păcătosul care se căiește, prin aceea că El Însuși îi slujește.

Haina cea mai bună, inelul, încălțăminte și cuvintele „să mâncăm și să ne veselim“ arată că Dumnezeu Se bucură; și sărbătoarea harului este masa de sărbătoare a Domnului. Darurile mâinii Sale plină de har sunt de neegalat, așa că cel ce le primește strigă plin de uimire: „Nimeni nu este ca Domnul, Dumnezeul nostru!“

Dragă prieten, gândește-te puțin mai mult timp la generozitatea Domnului față de păcătoșii care se întorc la El! El le iartă păcatele ca un nor și fărădelegile lor ca ceața. El îi face drepti prin Isus Hristos, le dă Duhul Sfânt, îi înnoiește, îi mângâie și îi luminează; îi curăță, îi întărește, îi conduce și îi ocrotește; le dă din plinătatea Lui și le umple gura cu bucurie și îi încununează cu har și cu

îndurare. Văd în generozitatea lui Dumnezeu, cu care El îl primește pe păcătosul care se întoarce la El, o dovadă puternică a faptului că în interiorul Său Se bucură de mântuirea oamenilor.

Citim în această pildă: „Aduceți repede haina cea mai bună.“ Prin aceasta se arată că haina a fost păstrată pentru această ocazie. Pentru masa de sărbătoare era carne destulă. Un vițel trebuia tăiat. Care să fie acesta? Unul oarecare din cireadă? Nu, vițelul cel îngrășat, cel care a fost bine hrănit și care a fost păstrat pentru această sărbătoare.

Dragă prieten, când Dumnezeu grațiază pe un păcătos, El Își arată bucuria prin aceea că îi dă darurile harului Său! El îi dă celui păcătos ceea ce este mai bun din ce are El: îi dă pe Isus Hristos și Duhul Sfânt.

Îmi doresc din inimă ca păcătoșii să vină și să pună la probă ospitalitatea lui Dumnezeu. Vor găsi masa Lui bogat încărcată. Numai de ar vrea să vină; chiar și aceia care s-au așteptat la multe, vor rămâne uimiți.

Noi ne arătăm bucuria și prin aceea că ne îndreptăm gândurile asupra obiectului bucuriei. Când cineva este umplut de bucurie, uită ce este în jurul lui și se desfată în această bucurie. Atunci când David a luat chivotul era așa de bucuros, încât a jucat înaintea Domnului. Și-a dezbrăcat hainele de om de stat și nu s-a mai gândit la demnitatea sa, așa că Mical l-a batjocorit. A fost așa de mult cuprins de bucurie, încât nu a mai ținut seama de poziția sa.

Observați că tatăl a spus în această pildă: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat.“

Tatăl își îndrepta toată atenția asupra fiului; toată casa trebuia să participe la acest eveniment. La nimic altceva nu s-a mai gândit, decât numai la acest fiu care a fost mult timp pierdut. El era persoana principală la garderobă, în camera de bijuterii, în curte, în bucătărie și în sala de mese. Faptul că fiul, care a fost pierdut și mort, trăia acum și a fost regăsit, era singura preocupare a inimii tatălui.

Este minunat cum Dumnezeu Își îndreaptă toate gândurile spre tine după făgăduința Sa: „Voi veghea asupra lor ca să-i zidesc și să-i sădesc, zice Domnul.“ Domnul Se gândește la cei săraci și la cei nevoiași; ochiul Său îi privește, și urechile Lui aud strigătele lor. El Se gândește la fiecare păcătos care se căiește, ca și cum acesta ar fi singura ființă din univers. El dorește să-l aducă acasă. Pentru el sunt pregătiți evangheliști în școala lui Dumnezeu, ca ei să știe cum să-i poată câștiga inima. Pentru el sunt date darurile Duhului Sfânt, ca ele să poată lucra cu putere la conștiința lui. Da, pentru ei se roagă Fiul lui Dumnezeu, care cândva a sângerat pe cruce, iar acum stă pe tronul ceresc.

M-am uitat odată în Amsterdam cum se șlefuiesc diamantele. Am văzut mașini uriașe cu roți mari în funcțiune. Toată puterea era întrebuințată pentru o piatră care nu era mai mare decât unghia degetului meu mic. Toate aceste mașini erau în funcțiune pentru acea piatră mică, căci ea era foarte prețioasă.

Tot așa vă văd și pe voi, păcătoși sărmani, nefericiți, care v-ați răzvrătit împotriva lui Dumnezeu(.) și care vă întoarceți înapoi la casa Tatălui. Universul este plin de roți, și toate roțile lucrează spre binele vostru suprem; ele sunt folosite pentru a face din voi bijuterii de mare valoare, ca voi să străluciți cândva în cununa Răscumpărătorului.

Dumnezeu rupe tăcerea veșnică și strigă: „Fiul Meu a fost găsit!“

Când odată un cercetător al naturii a descifrat o taină, a fugit pe străzi și a strigat: „Am descoperit! Am descoperit!“ Tot așa și tatăl a rămas la cuvintele: „Fiul meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit!“ Întreaga Sfântă Scriptură are ca țintă întoarcerea celor pierduți. Pentru aceasta, Salvatorul a părăsit slava Sa, pentru aceasta Adunarea mătură casa și aprinde o lumină. Când lucrarea reușește, toate celelalte bucurii trec pe planul secund, iar pe primul plan este bucuria nesfârșită a Domnului, care invită pe cei mântuiți să ia parte la bucuria Sa, spunând: „Intră în bucuria Domnului tău!“

Când cineva este mișcat de bucurie, el arată aceasta prin elanul mișcărilor lui. Ascultă-l pe tatăl! El a spus: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim!“ Fără

pauză rostește o propoziție după alta. Nu este pauză între porunci. Nu putea el spune: „Aduceți haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea. După aceea ne vom pregăti pentru pasul următor. După o oră sau mâine îi vom pune un inel în deget și apoi vom căuta încălțăminte pentru el. Pentru moment este bine că nu are încălțăminte, căci dacă ar avea, ar fugi probabil din nou. Când vom vedea că pocăința lui este adevărată, vom organiza o masă de sărbătoare!“? Nu, nu, inima tatălui era plină de bucurie! El trebuia să-l binecuvinteze imediat pe fiul său, să-l inunde cu favoarea lui și cu semnele dragostei lui.

Când Dumnezeu primește un păcătos, El îi iese în întâmpinare, îi cade de gât, îl sărută, îl iartă, îl îndreptățește, îl sfințește, îl face un copil al Său, îi deschide comorile harului Său – și toate acestea într-o succesiune rapidă. În câteva minute, păcătosul care se întoarce la Dumnezeu este curățit de păcate, îmbrăcat, împodobit și încălțat pentru slujbă.

Când Mântuitorul a murit, i-a spus tâlharului: „Astăzi vei fi cu Mine în Paradis!“ N-a vrut să-l lase să sufere în durerile lui pe cruce, ci în două sau trei ore să-l ducă în Paradis! Dragostea și bucuria sunt totdeauna repede active. Dumnezeu este încet la mânie, dar El este rapid în harul Său, așa cum un fluviu inundă totul.

Bucuria tatălui s-a exprimat vizibil. Unui om vesel îi este greu să tacă. Când cineva este foarte fericit, atunci el trebuie să spună și altora. Tot așa face și tatăl aici. El și-a exprimat bucuria, și această exprimare a fost foarte simplă: „Acest fiu al meu era mort, și a înviat, era pierdut, și a fost găsit.“

Cu toată această simplitate, este totuși o poezie adevărată. Poezia la evrei consta în reluarea sensului sau repetarea unei părți din cuvânt. Aici sunt două rânduri care se leagă și care constituie un vers în poezia ebraică. Tatăl putea să fie mulțumit, spunând numai: „Fiul meu era mort, și a înviat.“ Nu, realitatea era așa de copleșitoare, că ea trebuia reluată: „El era pierdut, și a fost găsit.“

Atunci când suntem în chip plăcut mișcați, facem să se audă bucuria noastră. Nu putem altfel. Tot așa se bucură Dumnezeu de păcătoși și ne comunică bucuria Sa în diverse tablouri din Sfânta Scriptură. Chiar dacă aceste locuri din Scriptură au un stil simplu, sunt totuși adevărate poezii. Cântăreții Bibliei ocupă rangul întâi între fiii cântecului. Dumnezeu Însuși Se coboară și folosește poezia, ca să-Și exprime bucuria, deoarece proza este prea rece și liniștită. Ascultă cum redă Dumnezeu: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine.“

Dumnezeu putea să ne lase în necunoștință de bucuria Sa. Putea să ni se spună pe scurt, că Dumnezeu îi salvează pe păcătoși, iar noi nu am fi știut că Dumnezeu Se bucură de aceasta. Dar bucuria lui Dumnezeu a fost prea mare; ea nu trebuia să rămână ascunsă. Marele Dumnezeu nu a putut să Se rețină; El a trebuit să dea de știre întregului univers câtă bucurie Îi produce acțiunea harului.

Prietenii mei, am vorbit în slăbiciune despre bucuria lui Dumnezeu și vreau să vă mai atrag atenția că în această bucurie sunt prezente și toate celelalte trăsături de caracter ale lui Dumnezeu, așa cum vedem în pilda noastră: harul binevoitor a ieșit în întâmpinarea fiului, dragostea i-a căzut de gât, harul l-a sărutat, înțelepciunea l-a îmbrăcat, credințioșia i-a pus un inel în deget, pacea i-a pus încălțăminte în picioare, iar puterea l-a pregătit!

Nici una din trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu nu sunt împotriva iertării păcatelor și împotriva mântuirii păcătoșilor. Puterea Sa întărește pe cei slabi, îndurarea Sa leagă rănilor celor răniți, dreptatea Sa privește zâmbind prietenos păcătosul îndreptățit, căci El a fost satisfăcut prin sângele iertător al lui Isus. Credințioșia Sa devine activă, ca astfel făgăduința harului să fie împlinită, statornicia Sa confirmă ceea ce a fost făcut, iar atotștiința Sa poartă de grijă ca nu cumva ceva să rămână nefăcut. Toată Dumnezeirea este în acțiune, ca să ridice un vierme din țărână pe o nouă treaptă și să facă din el un moștenitor al lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Hristos. Bucuria lui Dumnezeu ne umple toată ființa, așa că putem spune: „Laudă pe Domnul, suflete al meu, și tot ce este în mine să laude Numele Său cel sfânt!“ , căci tot ce este în El este activ, ca să binecuvinteze pe sfinții Săi.

Această bucurie a Domnului ar trebui să dea mai multă încredere fiecărui păcătos, ca prin Isus Hristos să vină la Dumnezeu. Pentru păcătoși este o mare bucurie să fie mântuiți, iar pentru Dumnezeu este o mare bucurie să mântuiască. Dacă ai dorința să spui: „Am păcătuit!“, atunci El îți

spune că păcatele tale sunt iertate. Dacă dorești să fii un copil din casa Sa, atunci ușa este deschisă, iar El Însuși te așteaptă. Vino, și fii binevenit! Vino, și fii binevenit, nu mai ezita!

Bucuria păcătosului

Fiul s-a bucurat. El nu și-a exprimat bucuria în cuvinte, dar a simțit-o adânc. Câteodată suntem pe deplin conștienți de incapacitatea noastră de a exterioriza sentimente și ne simțim foarte penibil. Așa s-a întâmplat cu fiul risipitor. Inima fiului era prea plină, ca să se poată exprima în cuvinte, dar el avea ochi care vorbeau, atunci când îl privea pe tatăl său. Când l-au îmbrăcat, l-au încălțat și i-au pus inelul în deget, a fost prea impresionat ca să mai poată vorbi. Plângea cu hohote, dar lacrimile nu erau lacrimi de durere, ci de bucurie și fericire.

Ce credeți, ce l-a făcut pe fiu să fie așa de bucuros? Era dragostea tatălui său, iertarea pe care i-a dat-o tatăl, refacerea poziției sale, pe care a avut-o mai înainte la tatăl. Acesta era motivul. Fiecare dar al tatălui era un semn al dragostei și făcea ca bucuria să se reverse în afară. Haina cu care a fost îmbrăcat, era haina unui fiu iubit, care a fost primit.

Ați observat cum se potrivește haina cu mărturisirea lui? Propozițiile se leagă astfel una de alta: „Tată, am păcătuit!“ – „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea.“ Cu dreptatea lui Hristos se acoperă toate păcatele! Haina se potrivea cu starea lui. A venit îmbrăcat în zdrențe, de aceea „aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea“ – și nu veți mai vedea nimic din zdrențele lui.

Era necesar să fie îmbrăcat în felul acesta, căci acesta era semnul restabilirii lui. Deoarece a fost pus în drepturile unui fiu, nu mai trebuia să poarte hainele rupte, ci o îmbrăcămintă care se potrivea cu poziția lui. Trebuia să înceapă și o sărbătoare; pentru aceasta trebuia să aibă îmbrăcămintă de sărbătoare. Nu era potrivit să participe la această sărbătoare îmbrăcat în haine rupte. Îmbrăcați-l cu haina cea mai bună, ca astfel să fie pregătit pentru a-și ocupa locul la masa de sărbătoare.

Așa este atunci când păcătosul pocăit se întoarce la Dumnezeu. El nu este numai acoperit cu mantaua dreptății lui Isus Hristos în ceea ce privește trecutul lui, ci este pregătit pentru binecuvântările viitorului, care sunt pregătite deja pentru cel grațiat. Da, el este adus într-o stare în care bucuria poate avea loc imediat.

Apoi a primit inelul. Prin aceasta s-a arătat că el a primit acum, ca fiu, toată onoarea și din partea neamurilor lui. Inelul de sigiliu oferea odinioară în Orient privilegiu mari. Pe vremea aceea, oamenii nu semnau un document cu numele lor, ci se foloseau de pecetea lor. Un inel atribuia împuternicire asupra proprietății aceluia care a dat acel inel. Tatăl i-a dat fiului un inel, și ce minunat răspunde acest dar unei alte mărturisiri a fiului! Voi cita ambele propoziții împreună: „Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău!“ – „Puneți-i un inel în deget.“ Darul se potrivește exact cu mărturisirea.

El se potrivește și cu noua poziție a fiului. Același mână, care a hrănit porcii, avea acum dreptul să poarte un inel. El nu avea nici un inel la mână, atunci când slujea la troaca porcilor, de aceasta vă pot asigura. Dar acum nu mai era păstor de porci, ci fiul onorat al unui tată bogat; sclavii nu poartă inele. Inelul arată libertatea celui care s-a reîntors din păcatele sale, precum și bucuria sa cu privire la privilegiile casei tatălui.

Dragi prieteni, Domnul vrea să vă facă bucuroși, dacă veniți la El, dăruindu-vă pecetea Duhului Sfânt, care caracterizează valoarea moștenirii divine! Tu trebuie să ai un semn sigur și de onoare și să știi că totul este al tău, atât cele prezente, cât și cele viitoare. Acest inel în degetul tău va arăta legătura ta strânsă cu Isus Hristos. El va arăta dragostea veșnică, pe care o are Tatăl pentru tine, și va fi arvuna permanentă a lucrării Duhului Sfânt.

Apoi i-au pus încălțăminte în picioare. Stăpânul și fiii purtau sandale, dar slujitorii nu, așa că această poruncă a tatălui a fost un răspuns la ultima parte a rugăciunii celui care se ruga: „Fă-mă ca pe unul din argații tăi!“ Dar tatăl a spus: „Nu, ci puneți-i încălțăminte în picioare!“ Cel grațiat nu trebuie să tremure mult timp la Sinai, ci trebuie să vină la muntele Sionului, ca să aibă părtașie intimă cu Dumnezeu. În felul acesta, fiul risipitor a fost încălțat pentru slujbă ca fiu. El putea să procure lucruri pentru tatăl său sau să lucreze pe ogorul lui. Avea acum tot ceea ce-și putea dori:

haina, care să-l acopere, inelul, care-l împodobește, și încălțăminte, care-l făcea gata pentru drum sau pentru lucrare.

Și pe voi, cititori fricoși, care ați fost treziți la viață și care aveți dorința să vă apropiați de Dumnezeu, doresc ca prin descrierea bucuriei fiului risipitor să vă provoc să veniți imediat! Veniți cu toții, și El vă va spune: „Aduceți repede haina cea mai bună!“ Veniți toți care vă recunoașteți defectele naturale pricinuite de păcat; El vă va împodobi cu inelul frumuseții! Veniți toți care gândiți că voi nu puteți veni, că aveți picioare sângerânde și obosite, și El vă va încălța cu sandalele harului său! Veniți numai, și veți primi în inimă o bucurie pe care niciodată nu v-ați putut-o imagina!

Bucuria slujitorilor

Acum dorim să ne preocupăm cu bucuria slujitorilor. Ei trebuiau să fie veseli: și au fost veseli, căci muzica și jocurile care se auzeau în afară, trebuiau să vină de la o mulțime mare de oameni; și cine puteau fi aceștia, decât numai slujitorii pe care tatăl i-a chemat? Ei au mâncat, au băut, au cântat și au jucat.

Când un păcătos se pocăiește, avem parte de această bucurie. Mai întâi ne bucurăm de bucuria Tatălui. Ei au fost foarte bucuroși, că stăpânul lor era bucuros. Pentru slujitorii buni este totdeauna plăcut când îl văd pe stăpânul lor bucurându-se. Slujitorul, care s-a dus afară la fratele mai mare, a arătat prin vorbirea lui că participă la bucuria stăpânului.

Dacă ești în armonie cu Dumnezeu, dragul meu frate și draga mea soră, atunci te vei bucura, și trebuie să te bucuri, atunci când El îți oferă ocazia să trăiești evenimentul când păcătoșii pierduți sunt mântuiți! Va avea pentru tine mai multă valoare decât o pungă plină cu aur sau un câștig mare în afacerile tale; da, nimic din lume nu-ți poate da bucurie mai mare ca atunci când vezi că unul din frații tăi sau din copiii tăi se poate bucura în Isus Hristos!

O mamă a spus cândva așa de frumos și potrivit: „Îmi amintesc încă de sentimentele deosebite și noi care m-au mișcat atunci când pentru prima dată primul meu copil mi-a fost pus la piept. Când însă fiul meu născut din nou, ca „o creatură nouă în Isus Hristos“, a venit la mine ca și copil al meu spiritual, ca fiu al meu prin Evanghelie, grațiat, îndreptățit, primit de Dumnezeu, mântuit pentru eternitate, aceasta a fost o bucurie adâncă, o bucurie de nedescris! Copilul meu a fost un copil al lui Dumnezeu. Rugăciunile care au precedat nașterea lui, care l-au însoțit în copilăria și adolescența lui, au fost ascultate. Fiul meu a devenit proprietatea lui Isus. Vegherea obositoare, dorințele fierbinți, speranța tremurândă – toate acestea s-au liniștit acum. Primul nostru copil care ni s-a născut s-a declarat proprietate a Domnului.“

Fie ca fiecare tată și fiecare mamă să aibă parte de astfel de bucurii, care cresc din astfel de evenimente!

Sunt sigur că slujitorii s-au bucurat, că fiul s-a reîntors acasă, căci în mod obișnuit chiar și fiii răi sunt simpatizați de slujitorii buni. Când tinerii pleacă și produc mare întristare părinților lor, atunci slujitorii arată interes față de ei. Ei obișnuiesc să spună: „Ion a fost foarte lipsit de respect și glumeț, l-a necăjit mult pe tatăl său, dar aș vrea să-l văd totuși pe sărmanul tânăr că se reîntoarce.“

Deseori, aceasta are loc la slujitorii mai vechi, care sunt deja în casă, atunci când se naște copilul. Ei nu-l uită niciodată. Veți vedea că slujitorii bătrâni ai lui Dumnezeu se bucură totdeauna când văd că fiii risipitori se reîntorc. Păcătoșilor, noi vă iubim cu toate greșelile voastre și cu toată starea rea a inimii voastre! Cât de mare ar fi bucuria noastră din pricina voastră, dacă am vedea că sunteți eliberați de pierzarea veșnică și de mânia lui Dumnezeu care este peste voi și veniți la bucuria iertării de păcate și la primirea prin Isus Hristos!

Noi ar trebui să ne bucurăm din pricina păcătosului primit, dar cred că slujitorii s-au bucurat mai mult de faptul că ei erau unelte în mâna tatălui. Tatăl a spus slujitorilor: „Aduceți repede haina cea mai bună.“ El însuși se putea duce la garderobă, să deschidă dulapul și să ia haina cea mai bună, dar el a lăsat favoarea aceasta slujitorilor, ca ei s-o facă. Apoi a zis: „Și îmbrăcați-l cu ea!“

Dacă Domnul ne dă harul să facem așa ceva, atunci bucuria este mult mai mare. De câte ori n-am adus eu cea mai bună haină și nu v-am putut îmbrăca cu ea! Am ținut-o în mâini, v-am descris

splendoarea ei și am comparat-o cu zdrențele voastre. V-am spus cât de frumos ar fi dacă v-aș putea îmbrăca cu ea, dar n-am putut. Am fost prea slab pentru aceasta. Dar dacă Tatăl ceresc prin harul Său divin și în puterea Duhului Sfânt mă folosește ca unealtă, ca să aduc aceste comori în posesiunea păcătoșilor sărmani, atunci ce bucurie mare este aceasta! M-aș bucura să aduc inelul pecetluirii cu Duhul Sfânt și încălțăminte pentru răspândirea Evangheliei păcii, căci este o bucurie să prezinți aceste binecuvântări, iar o bucurie și mai mare să le pui pe pelerinii sărmani, care se reîntorc.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că a dat slujitorilor Săi o misiune așa de frumoasă! Nu aș fi îndrăznit să relatez despre slujitori, că ei au dat celui pierdut haina, inelul și încălțăminte, dar pentru că El Însuși a spus aceasta, mă bucur să folosesc vorbirea pe care o are Duhul Sfânt.

„Îmbrăcați-l cu ea?” Da, pe el! „Pe el, care a fost un bețivan, unul care blestema, un curvar?” Da, îmbrăcați-l, căci el s-a pocăit!

Ce bucurie când suntem autorizați de Dumnezeu să aruncăm pe un păcătos mantaua minunată a dreptății divine! Și să-i punem inelul în deget! Să-l încălțăm! Faptul că ele sunt destinate pentru cel păcătos este nucleul bucuriei noastre – în mod deosebit atunci când un astfel de păcătos este un membru al familiei noastre.

A fost foarte frumos din partea tatălui să împartă lucrarea de dragoste. Unul l-a îmbrăcat, un altul i-a pus inelul, și un al treilea l-a încălțat. Sunt unii din frații mei care pot să vorbească foarte bine despre Isus în dreptatea Sa; aceștia aduc haina cea mai bună. Alții au darul să vorbească despre lucrarea Duhului Sfânt; aceștia aduc inelul. Alții sunt învățători practici; ei aduc încălțăminte. Mie personal îmi este totuna ce am de făcut, mă bucur numai că am parte să aduc sărmanilor păcătoși darurile nepieritoare ale harului, pe care Domnul le-a pregătit pentru toți câți vin la El.

Nu se poate descrie cât de bucuroși au fost aceia care au ajutat la îmbrăcarea fiului. În timpul acela, unul din slujitori a ieșit afară și a luat vițelul cel îngrișat, iar doi sau trei au participat probabil la tăierea și la pregătirea lui, în timp ce un altul a îngrijit focul din bucătărie și a pregătit oalele pentru fiert. Un altul a pregătit masa, iar un altul s-a dus în grădină să ia flori, să facă o cunună pentru sala de festivități. Toți au fost fericiți, gata să ia parte la muzică și joc.

Cine lucrează cel mai bine pentru păcătoși, acela este totdeauna cel mai fericit, atunci când păcătoșii sunt mântuiți. Cine se roagă pentru ei, cine îi învață, cine le vorbește, cine îi câștigă pentru Isus – fiecare să ia parte la bucuria lor.

Fraților, ni se spune că „au început să se veselească”; și, după cum este descris, se pare că ei au fost cu adevărat fericiți și nu văd nici o aluzie că ei ar fi încetat să mai fie fericiți.

Deoarece bucuria poate crește la nesfârșit, o dată ce a început, nu poate ști nimeni cât de departe a ajuns ea acum. Cei sfinți încep acum să se bucure și ei nu vor înceta niciodată să se bucure, ci se vor bucura tot mai mult. Bucuria pe pământ este numai începutul bucuriei, dar dincolo, în cer, bucuria va începe cu adevărat. Bucuria noastră pe pământ este puțin mai mult decât nivelul cel mai coborât al apei în timpul refluxului, dar în cer bucuria va vui ca un șuvoi mare. Haideți să începem astăzi să ne veselim!

Desigur, noi nu ne vom putea bucura, dacă nu începem cu dăruire deplină să lucrăm la mântuirea altora. Dacă facem sau am făcut aceasta, să-L lăudăm și să-L slăvim pe Domnul și să ne bucurăm cu cei ce au fost găsiți! Să serbăm sărbătoarea, așa cum o vrea Isus să fie sărbătorită! Nu cred că se găsește aici un frate în vârstă, care în mânia lui nu vrea să vină la sărbătoare. Să continuăm să fim bucuroși, atâta timp cât trăim, că cei pierduți au fost găsiți, iar cei morți au fost aduși la viață!

Dumnezeu să facă să fiți bucuroși fără sfârșit din cauza aceasta!